

Το ελληνικό αλφάβητο είναι το αλφαβητικό σύστημα γραφής που χρησιμοποιείται για τη γραφή της ελληνικής γλώσσας, από τον 8ο αιώνα π.Χ. Προέρχεται από το φοινικικό αλφάβητο και με τη σειρά του έγινε ο πρόγονος πολυάριθμων συστημάτων γραφής της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής, συμπεριλαμβανόμενης της λατινικής και της κυριλλικής γραφής. Επιπλέον, χρησιμοποιείται ως πηγή τεχνικών συμβόλων για χρήση σε διάφορες επιστήμες. Στην κλασική και σύγχρονη μορφή του, το ελληνικό αλφάβητο διαθέτει 24 γράμματα, ταξινομημένα από το άλφα ως το ωμέγα. Όπως το λατινικό και κυριλλικό αλφάβητο, είχε αρχικά μόνο έναν τύπο για κάθε γράμμα. Η διάκριση κεφαλαίων από μικρά γράμματα αναπτύχθηκε κατά τη νεότερη εποχή, κατ' αναλογία με το λατινικό αλφάβητο. Οι ηχητικές αξίες και οι συμβατικές μεταγραφές ορισμένων γραμμάτων στη Νέα Ελληνική διαφέρουν από εκείνες της Αρχαίας Ελληνικής,